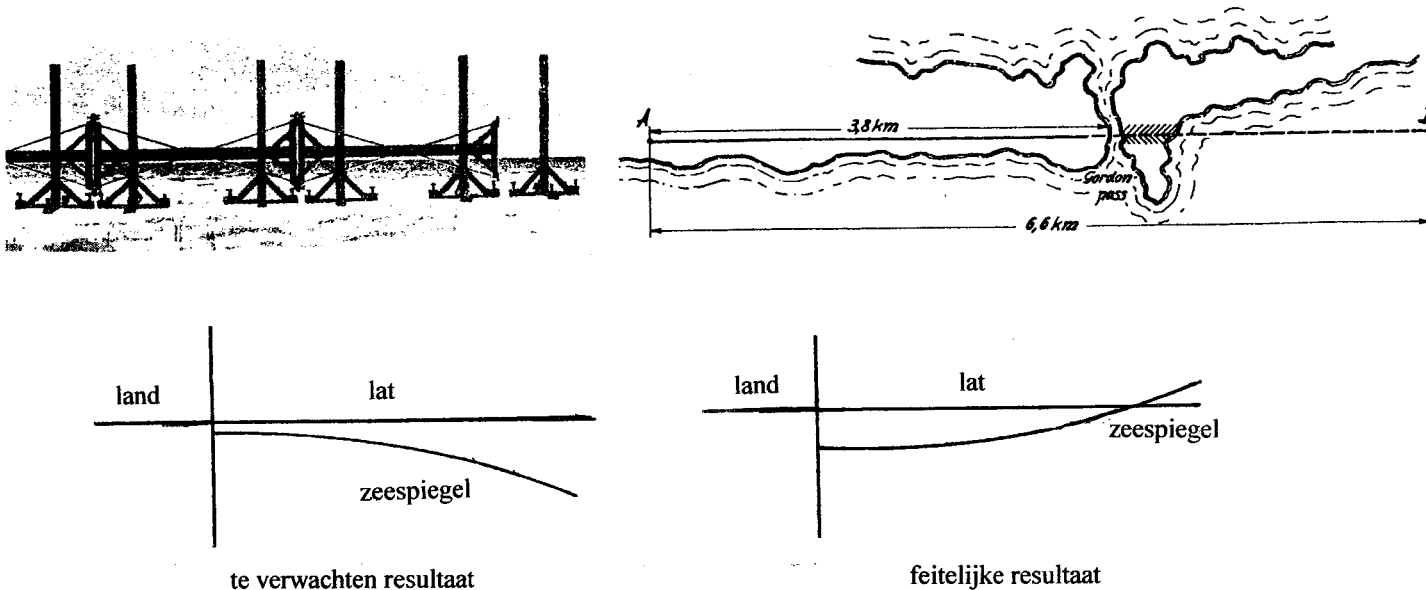

Als verklaring wordt gegeven, dat de lucht op grotere hoogte ijler is dan vlak boven het aardoppervlak, waardoor het vliegtuig een lagere luchtweerstand ondervindt. Daardoor kan het sneller door de lucht gaan en eerder aankomen dan wanneer het lager zou vliegen (met hetzelfde motorvermogen). Ergens sneller zijn door hoger te vliegen, geldt niet alleen voor een straalvliegtuig, maar ook voor een propellorvliegtuig of helikopter. Een propellorvliegtuig heeft juist lucht nodig om vooruit te komen, omdat het zich "voortschroeft" door de lucht, zich ertegen afzet. Hoe ijler de lucht wordt, des te moeilijker kan een propellorvliegtuig zich voortbewegen en dan duurt de reis juist langer.

Als we van het Bijbelse wereldbeeld uitgaan, is er geen probleem. Wanneer men per vliegtuig van de ene kant (A) naar de andere kant van de aarde (B) wil vliegen, is er slechts één advies: zo hoog mogelijk vliegen. Reden: de te overbruggen afstand wordt korter, naarmate men hoger gaat vliegen.
Bron: "Het Bijbelse wereldbeeld": Ab Klein Haneveld (1981).

3 Een experiment met een lat

In 1897 werd door Prof. U.G. Morrow een test uitgevoerd. Hij wilde meten of de aarde bol of hol was. Hij ging naar Naples in Florida USA, aan de kust van de oceaan. Vanaf de kust werd een lange lat van enkele kilometers recht boven de zee aangebracht. De verwachting was dat de lat rechtdoor zou gaan en de zee langzamerhand zou afbuigen. Er werd daarentegen vastgesteld, dat de lat op een bepaalde afstand in de zee verdween. De zee bleek niet naar beneden af te buigen, zoals dat bij een bolle aarde het geval zou zijn. Integendeel, de zee boog juist naar boven, zoals dat alleen bij een holle aarde mogelijk is. Zijn conclusie was, dat het aarde hol is en niet bol.

Bron: *Himmel und Erde* (pag. 9-25). Uitgebreide beschrijving van de meting in: "The new geodesy", Prof. U.G. Morrow, deel 2 van een boek getiteld: "The earth a concave sphere" (the cellular cosmogony); deel 1 is van C.R. Teed.

4 Peillood-experiment in de Tamarackmijn

In zijn in 1938 uitgekomen boek "Die Hohlwelttheorie" beschrijft Johannes Lang (1899-1967) een proef die in de schachten van de Tamarackmijn (in Calumet, USA) plaatsvond.

In het jaar 1901 hebben ingenieurs twee ca. 1295 m lange peilloden laten afzinken in twee mijnschachten. Zij stelden vast dat de afstand tussen beide peilloden in de diepte groter was dan aan het aardoppervlak. De beide schachten waren op die diepte met elkaar verbonden door een ruim 975 m lange rechte mijngang.

Deze ingenieurs deden de meting om praktische redenen, niet als experiment. Omdat het resultaat hen verraste, dachten ze eerst aan een mogelijke fout. Daarom betrokken zij een deskundige, Professor Mc. Nair van het "Michigan College of Mines" erbij, die via zijn metingen ook tot hetzelfde resultaat kwam.